

Ayça bavuluna eşyalarını koyduktan sonra odaya göz gezdirdi. Tamam, bir şey unutmadım, diye düşünürken Handan'ın sesini duydu.

“Ayçaaaa hadi! Çayın soğuyor.”

Hemen cevap verdi. “Geliyoruuum!” Salona girerken kararını açıkladı. “Ben zeytinyağını, zeytinleri falan bavula koymam! Şimdi akar makar,” diyerek koltuğa oturdu.

Handan dizüstü bilgisayarı kapatıp sehpa koyarken kaşlarını kaldırdı. “Ne güzel paketledik işte! Bir şey olmaz.”

Ayça çayından bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturarak sordu: “Şart mı bunları taşımam? Sanki İstanbul’da yok!”

Handan güldü. “Tabii yok! Nerden bulacaksın böyle zeytini, zeytinyağını İstanbul’da? Âdet bunlar, öğren. Çanakkale’ye gittin mi domates salçası, Adana’dan, Hatay’dan biber salçası, Ege’den zeytin ve zeytinyağı taşıyacaksın. Karadeniz’e gidersen de...”

Ayça gülerken araya girdi. “Anladım anladım, nerenin neyi meşhursa alıp taşıyacağım.”

Handan gülümsedi. “Ha şöyle! Milli bir gelenek bu! Münevver teyzenin yolladığı kolileri açıp sarmaları, dolmaları ve börekleri nasıl lüpetiyorsan, şimdi de sen ona bunları götüreceksin.”

Ayça düşünceliydi. “Şimdiii... Uçakla gidersem ordan oraya atarlar bunları. Dökülür, her şey berbat olur. En iyisi otobüsle gitmek.” Eliyle bilgisayarı gösterdi. “Aç da otobüs bileti bakalım. Yarın akşama falan da olur.”

Handan gülümseyerek sordu: “Uçağa binmekten korkuyorsun değil mi?”

“Yooo! Nerden çıkardın?”

“Sabahtan beri bin dereden su getirdin! Korkuyorum deyip itiraf et, sen de kurtul ben de kurtulayım. Ne var bunda?”

Ayça başını yana doğru eğerek alçak sesle açıkladı. “Korkmuyorum da... Yani... Biriyle olursam korkmuyorum da yalnız olunca... Düşünüyor insan... Ne bileyim! Korkunç bir olay aslında. Bööyle tenekeden bir şeyin içinde. Desteksiz falan... Tabii bir şey olacaksa her yerde olur. Sorun şu ki yalnız olunca kafamda kuruyorum durmadan ve geriliyorum.”

Handan bir dakika kadar düşündükten sonra gülümsedi. “Bak sana ne diyeceğim! Ben de geliyorum seninle İstanbul’a!”

Ayça’nın yüzünde güller açtı. “Sahi mi? Ciddi misin?”

Handan omzunu silkti. “Evet! Kalırım birkaç gün. Münevver teyzeyi de görürüm. Arkadaşlarımı falan ararım! Evet yaaa! Ben de geliyorum!”

Ayça kaşlarını çattı. “Ama hani yara dondurmak öyle bir kerede olmuyordu? Bir daha gideceğim doktora demedin mi?”

“Gideceğim ama on gün sonra. Sorun yok.”

“İyi o zaman. Yani... Başka bir işin falan yoksa...”

“Ne işim olacak Ayça? Önce sevinip sonra mırın kırın ediyorsun!”

Ayça yanlış bir şey söylemek istemiyordu. Kelimelerini özenle seçerek açıkladı. “Mırın kırın değil de... Yani sen ve Yannis...”

“N’olmuş Yannis’le bana?”

“Nerdeyse iki haftadır hiç görüşmediniz. Umrumda değil falan deme bana! Aklına takıldığını biliyorum. Şimdi bir de İstanbul’a gelirsen aranıza iyice soğukluk girmeyecek mi?”

Handan omzunu silkti. “Girerse girsin! Ben sokmadım ya bu soğukluğu aramıza.” Gülümsemeye çalıştı. “Sandığın kadar umrumda değil benim. Bunca şey yaşadktan sonra giden ağam gelen paşam. İşte sen de gördün! Aşkım aşkım diye peşimde dönerken birden kendini çekiverdi beyimiz. Keyfi bilir! Evde oturup onu mu bekleyeceğim?”

“Elbette evde oturup onu beklemeyeceksin de ne bileyim... Yani ne oluyor, neden böyle davranıyorsun falan diye konuşman gerekmez mi?”

“Konuşmak istese iki haftadır konuşurdu değil mi?”

“Biz doğru dürüst Foça’da durduk mu? Hep İzmir’deydik! Belki de gelmiştir.”

“Telefon diye bir şey var Ayça!”

“Aradı dedin ya iki kere.”

“Aradı. Nasılsın iyi misin, diye sordu o kadar.”

“Sen ne dedin?”

“Ne diyeceğim, gayet iyiyim dedim. Çok iyi vakit geçiriyorum dedim. Gerçeği söyledim yani...”

“Hiçbir şey sormadın mı?”

Handan gülümsedi. “Sormadım Ayça! Ben böyle şeyler sormam! Hele böyle dengesizliğe hiç gelemem! Hem erkekler böyledir çoğunlukla, yandım bittim diye peşinden gelirler... Tam her şey güzel dersin, bu adam farklı dersin... Sonra böyle saçmalarlar. Yannis de saçmaladı işte!” Ayça bir şey demeyince sordu: “Haksız mıyım?”

“Bilmiyorum. Yani aranızda ne oldu bilmiyorum ki!”

“Ne olacak? Sen de gördün işte. Çekti kendini birdenbire. Saçmalamak değilse ne bu?”

“Tamam, Yannis saçmalıyor olabilir ama...”

“Ama?”

Ayça birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, “Boş ver gidelim biz İstanbul’a en iyisi,” diyerek gülümsedi.

Handan ısrar etti. “Söyle söyle. Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Ne diyecektin? Söyle hadi.”

“O saçmalamadan önce sen epey bir saçmaladın diyecektim.”

Handan güldü. “Ben saçmalamadım, kapris yaptım. Nedeni de belliydi.”

“Ama sonrasında Kağan’ın grubuyla takıldın! Yani burayla ilgin kalmadı. Belki o da buna bozulmuştur.”

Handan şöyle bir düşündü. “Hayır. Yannis öyle şeylere bozulmaz. Buna hakkı da yok zaten! Ben de bozulmam. Yani benden ayrı bir gruba vakit geçirse.”

Ayça kaşlarını kaldırarak başını yana doğru eğdi. “Sen? Yani o bir gruba takılsa ve Kağan’ın sana asıldığı gibi ona da bir kadın asılsa bozulmazsın, öyle mi?”

Handan omzunu silktilti. “Bozulmam tabii.”

“Hiç öyle bir durum oldu mu?”

“Olmadı ama ben kendimi tanıyorum. Öyle bir şeye bozulmam. Aslanan Yannis’in nasıl davrandığı. Burda da benim nasıl davrandığım. Kağan bana asıldı da karşılık alabildi mi?” İçini çekti. “Neyse... Bunları bilmiyor zaten Yannis. Sebep bu olamaz. Bir sebebi olduğunu da sanmıyorum. Çoğu erkek böyledir, bazen kendilerini çekiverirler. Kim bilir neden? Çok arkadaşımın başına geldi.”

Bu açıklama Ayça’nın aklına yatmadı. “Saçma! Bir nedeni olmalı. Yani bak İstanbul’da bunalımdaydım biliyorsun. Bir süre ben de ters davrandım Yannis’e ama gerçekten sana âşık yani. E sen de ona âşıksın! Ben olsam gidip konuşurdum.”

“Ben konuşmam.”

“Niye?”

Handan tek kelimelik bu soruya iki-üç dakika kadar cevap aradı. Bulamayınca da gülümseyerek, “Huyum böyle,” dedi.

“E o zaman senin bu huyun da en az Yannis’in tavrı kadar saçma değil mi?”

Handan, “Aaa sen de resmen Yannis’in tarafını tutuyorsun! Güneş hiç böyle yapmazdı!” der demez pişman oldu ve ne desem de konuyu değiştirsem diye hızla düşünürken Ayça’nın gülümsediğini görüp rahatladı.

“Belki de ikimizin sorunu buydu,” dedi Ayça gülümseyerek.

Handan şaşırıldı. “Neydi sorunumuz?”

“Birbirinizi desteklemek adına birbirinizde olumsuz bir taraf görmemek, daha doğrusu görmezden gelmek. Hatırlarsan... Bunu daha önce de söylemiştim size birkaç defa ama ikiniz de kabul etmediniz.”

Handan başını salladı. “Evet hatırlıyorum. Kabul etmedik çünkü bu doğru değil. Tam tersi. Birbirimizde gördüğümüz hataları, olumsuzlukları, birbirimize söyledik. Hatırlasana! O bana sık sık kendimi kandırdığımı söylerdi. Ben de ona kimseyle çıkmama konusundaki düşünme şeklinin hata olduğunu falan söyledim! Hatta çoğunlukla Güneş’in sorularıyla nerde hata yaptığımı anlardım.”

Ayça çayları tazeleyip koltuğuna otururken, “O kadarını söylediniz tabii ama ben ondan bahsetmiyorum,” dedi.

“Neden bahsediyorsun?”

“Şimdi mesela ablam burda olsaydı, Yannis’le aranızda olanları bana anlattığın gibi ona anlatsaydın... Saçmaladı, dengesiz falan deseydin, ablam seni haklı bulmaz mıydı?”

Handan başını salladı. “Bulurdu! Haklıyım çünkü.”

“Kime göre haklısın?”

“Kendime göre!”

“İşte ben de bunu demeye çalışıyorum. Bir konuda, özellikle bu tip konularda, bir şeye kızdınız mı birbirinizi hep haklı çıkarırdınız. Bu hep böyleydi yani!”

Handan güldü. “Demek ki aynı düşünüyorduk. Bunun sakıncasını anlamadım.”

Ayça kafasındakileri doğru bir şekilde aktaramamanın sıkıntısıyla derin bir nefes aldı. “Aynı düşünmek değildi bu. Birbirinize hak verirdiniz ama sonrasında o konuya hiç kafa yormazdınız!”

“Nasıl yani? Şu... Benim Yannis’le yaşadığım olayı örnekleyerek anlat hadi. Olanı biteni biliyorsun. Ben ona kırdım çünkü saçmaladı. Ama ben sana, saçmaladı dediğimde bana niye hak vermiyorsun?”

“Çünkü sebebi belli değil! Onunla konuşmadın. Neden konuşmuyorsun diyorum, huyum bu diyorsun. Bu bir açıklama değil! Sürekli konuyu, erkeklerin çoğu böyle muhabbetine getiriyorsun. Senin ona kızdığın, kırdığın şeyler olduysa, belki onun da sana kızdığı, kırdığı şeyler olmuştur, nerden biliyorsun?”

Handan gülümsemeye çalıştı. “Ne yaptım ben mesela?”

“Ben nerden bileyim? Yannis miyim ben? Bunu ona sorman gerekiyor!”

Handan bir süre düşündü: Yannis’in hatası o kadar açıktı ki Ayça muhtemelen yaşı yüzünden bunu göremiyordu. “Konuşacak bir şey yok. Benim hatam da var tabii. Güneş’in ölümünden sonra enine boyuna düşünmeden paldır küldür buraya geldim. Yannis’in aşkına, romantizmine kapıldım! İlgisinin ömür boyu süreceğinden emindim yani. Ama bak o ne yaptı? Birden yok oluverdi. Nasıl aşksa! Doktora giderken yanımda mıydı?”

“Biliyor muydu?”

“Bilmiyordu ama bilmemeyi kendi seçti.”

“İşte bunu diyorum ben de! Hem Yannis’in böyle davranması için sebep yok diyorsun, hem de onunla bu meseleyi konuşmuyorsun. Üstelik bir de hastayken seni yalnız bırakmış gibi adamı suçluyorsun. Adamın haberi bile yok!”

Handan sehpadan bilgisayarını alırken Ayça’yı yanına çağırdı. “Gel bilet bakalım şimdi, boş ver Yannis’i falan.”

*

Aysel kahve fincanlarını sehpa koyduktan sonra koltuğuna oturdu. “Geç yedik bugün Uğur. Bir daha böyle geç kalırsan beklemeyeceğim seni, haberin olsun.”

“Bekleme tabii. Sen n’aptın bugün? Nurcan’la konuştun mu? Sıkıntısı neymiş? Söyledi mi?”

“Ne olacak? Rıza! Zorla söylettim. Kadına ileri geri konuşmuş iş meselesini duyunca. Sonra da işte kardeşini falan çağırdı ya geçen hafta yemeğe, onların yanında dalga geçmiş! Nurcan da üzülmüş, ondan tutmuş migreni dört-beş gün...”

“Eee?”

Aysel kahvesinden bir yudum aldıktan sonra elini havada savurdu. “Tamam tamam, hallettim. İkna oldu, beraber yapacağız. Sen Rafet Hanım’ı aradın mı?”

“Aramadım. Siz kesin karar vermeden aramam demiştin sana.”

“Ben onu ikna ederim dedim ya Uğur! Neyse... Yarın ara sen, şöyle bir konuş önden. O müsait olunca biz de gidelim detaylıca konuşalım artık, çok uzadı bu iş.”

“Tamam konuşurum. Çarşıda da büyük dükkân yok. Neyse... Siz konuşun, Rafet Hanım kabul ederse şu bizim depoyu boşaltırım ben size. Orası çarşıya yakın, kira da vermezsiniz.”

Aysel düşünceliydi. “Fırın açmak o kadar kolay mı? Vergisi bilmem nesi...”

“Sen düşünme bunları. Ben halledeceğim dedim ya.”

Aysel kocasının bu tavırla kendini yeniden suçlu hissetti. Ancak bu gerçekten utanç duyduğu bir konuydu ve ne diyeceğini bilemiyordu. Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi ve yeterince güç topladığına karar verince boğazını temizledi. “Uğur?”

Sesi kısık televizyona boş boş bakan adam ona doğru döndü. “Efendim?”

“Bizim işimizle ilgili para pul meselesini... Senin halletmene gerek yok...”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Yok mu?”

“Yok! Benim param var... Bir kıyıda biriktirdiğim...”

“Aysel, bu iş kıyıya köşeye attığın parayla olmaz. Bakalım Rafet ne isteyecek? Kolay mı sanıyorsun sen iş kurmayı?”

“Benim yaklaşık iki kilo yedi... Hatta sekiz yüz grama yakın altınım var.”

Derin bir sessizlik oldu. Adam sabit ve ifadesiz gözlerle ona bakıyordu.

“Tam, yarım, çeyrek altınlar...” dedi Aysel sonunda dayanamayarak.

Uğur ne diyeceğini bilemiyordu. Karısının yıllardır cebinden neden bu kadar çok para aldığını merak ediyordu ama alışveriş yaptığını düşünmüştü. Biriktirmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ona parayla ne yaptığını, neye ne kadar verdiğini hiç sormazdı ki!

“Yani yine senin paran sayılır. Evlendikten... Üç ay sonra başladım ve sürekli cebinden para aldım. Hepsini altına çevirdim.”

Bu açıklamayı beklemeyen Uğur şaşkınlıkla kadına baktı. Karısının boynundan yukarısının kıpkırmızı olduğunu görünce başını televizyona çevirdi. Ne söyleyeceğini düşünüyordu: Biliyorum dese... Eski Aysel olsa kıyameti koparırdı. Ama eski Aysel zaten bu itirafta da bulunmazdı. Asla! Karısı gerçekten değişmişti. Bilmiyormuş gibi yaparsa da yalancı olacaktı ve artık yalanlara kapalı olduğunu aklından geçirir geçirmez başını salladı. Karısının daha fazla utanmasını istemiyordu. Televizyona bakarak konuştu. “Biliyordum.”

Aysel afalladı. “Ne... Nasıl? Neyi biliyordun?”

“Cebimden para aldığını.”

“Yaaa!” diyen Aysel bir süre hiç konuşmadı. O kadar şaşkıncı ki! Demek bunca zaman... Bunca heyecan... O kadar korku... Hepsi boşunaymış diye düşündü. Birden kocasına kızdı. “Biliyordun da neden bir şey söylemedin?”

Uğur omzunu silkti. “Ne bileyim, lazım zannettim! Demek ki daha çok para gerekiyor ve istemiyor, diye düşündüm. Taylan üniversiteye giderken ona verdiğini falan sandım.”

Aysel müthiş bir hayal kırıklığına uğramıştı. Hak ettiği bir zafer elinden alınmış gibi hissediyordu. Başını geriye atarak konuştu. “Yok! Bilsen bile hepsini anlamamışsındır! Mümkün değil!”

Aysel’in tepkisi o kadar komikti ki Uğur başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. “Peki. Öyle olsun.” Karısının söylediklerini düşününce aklına bir şey takıldı. “O altınlar tek tek satılmıyor mu? Niye tarttılar? Hangi bankada?”

“Ne bankası? Evde tarttım,” diyen Aysel onun şaşkın bakışları arasında mutfağa gitti. Birkaç dakika sonra dönüp elindeki tencereyi Uğur’un kucığına bıraktı. “Beş litrelik! Çelik tencere. Paslanmaz. Bozulmaz!” Kocasının gülmeye başladığını görünce gülümseyerek karşılık verdi. “Nasreddin Hoca ne kadar haklıymış! Peşin para adamı sahiden de güldürüyor bak.”

*

Ece yemeğini bitirdikten sonra arkasına yaslandı. Maral bir hafta içinde dördüncü kez akşam yemeğine çıkmak isteyince evet demek zorunda kalmıştı.

Karanlıkta uzanan denize bakarken aslında hiç de fena bir akşam geçirmediğini düşünüyordu. Arkadaşı iş yerindeki sıkıntılarından bahsetmişti ama her zamanki gibi hırs dolu konuşmalarıyla onu yormamıştı doğrusu. Hatta biraz durgundu. Ece de Sevinç Hanım'la ev arkadaşlığını, serada yaptığı işleri anlatmıştı ve Maral şaşkıncu bir şekilde onu dinlemiş ya da dinler gibi yapmıştı.

Onun tabağındaki yemeğe dalmış olduğunu görünce gülümseyerek sordu: "Bitirmeyecek misin yemeğini?"

Maral başını iki yana salladı. "İh. Yeter."

"Durgunsun biraz?"

"Böyleyim son günlerde."

"Bir şey mi oldu?"

"Yooo. Bir şey olduğu yok. Sorun da bu galiba."

Ece onu hiç bu kadar sessiz görmemişti açıkçası. İlgili bir ses tonuyla sordu: "Ne olmasını istiyorsun Maral?"

Arkadaşı dudağını büzdü. "Bilmem."

"Bir şey olduğu yok diye dert yanıyorsan beklediğin, istediğin bir şey vardır bence."

Maral derin bir nefes aldı. "Genel olarak dedim. Herkesin beklediği istediği şeyler. Hayatımda birinin olması, evlilik filan."

Ece güldü. "Bunlar olmayınca bir şey olmuyor gibi mi geliyor sana?"

"Herkesle öyle gelir Ece! Bence sen bunu kabul etmiyorsun."

"Bana gerçekten öyle gelmiyor. İster inan ister inanma."

"Aşk istemiyorsun yani?"

Ece gülümsedi. "Olsa iyi olur ama bu tip şeyler istemekle olmaz ki! Olunca olur yani."

"Niye bana hiç olmuyor Ece? Ben nerde hata yapıyorum. Söyle bana. Bu sefer seni gerçekten dinleyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Bence senin hatan şu: Kafanda bir şey oluşturuyorsun, şöyle şöyle şöyle bir adam olacak diye. Sonra o özelliklere sahip bir adamla karşılaşıyorsun. O adamı kafaya takıyorsun ama adamı tanımıyorsun bile. Bir de..."

"Bir de?"

"Nedense son zamanlarda yaşça senden epey büyük adamlara kafayı taktın."

Maral şöyle bir düşündü. "Evet! Niye öyle yaptım sence?"

"Bilmiyorum ki. Daha çok mu güven veriyor yaşı büyük olunca anlamıyorum ki."

"Evet! Bana daha çok değer verirler gibime geliyor galiba."

"Öyle oldu mu?"

"Ne gezeer? İlgilenmediler bile. Yani ben anlamıyorum! Neden bana âşık olmuyorlar ki? Ne eksikliğim var herkesten?"

Maral içkinin de etkisiyle iyice üzölmeye başlamıştı. Ece uzanıp onun eline dokundu. "Yaaa bu eksik fazlalık meselesi değil ki Maral. Daha yaşın kaç? Olur bir gün! Buna kafayı takarak yaşama lütfen."

"Ama üzölüyorum."

"Doğru, üzölüyorsun ama bu ortada üzölecek bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

"Gelmiyor değil mi? Bak sen de bekârsın, sana da bakan ilgilenen yok ama sen üzölmüyorsun! Ben niye üzöleyim, değil mi?"

Ece içinden güldü. Ahhh ahhh! Kıyaslama yapmadan kendini iyi ya da kötü hissedememe halii! Kıyaslama olmadan kendini tanıyamama halii! Kendi de bu tuzağa ara ara düştüğünden Maral'ı çok

iyi anlıyordu. Cesaret veren bir sesle cevap verdi. “Üzülme tabii, niye üzüleceksin? Olacağı varsa olur.”

*

Ayça sabah otele uğrayıp Rafet ve Yannis’le, sonra da seraya uğrayıp Mecnun ve Ece’yle vedalaşmıştı. Handan ise evde kalmayı tercih etmişti ama şimdi çok merak ediyordu: Yannis nasıl görünüyordu? Neşeli miydi? Ayça eve gelince hiçbir şey söylememişti. Sorsa mıydı acaba? Önceki akşam kuyruğu dik tuttuğu onca konuşma yaptıktan sonra kız haklı olarak dalga geçerdi şimdi.

Uçak kalktıktan sonra onun rahatladığını gören Handan, Yannis’le ilgili merak ettiklerini değil de uyumadan evvel aklına takılanları sormaya karar verdi. “Ayça ben sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Hani dün akşam dedin ya... Siz Güneş’le birbirinizin hatasını görmezden gelirdiniz falan. Bu nerden çıktı? Daha net bir örnek versene.”

Ayça biraz düşündü. “Mesela geçen sene... Mayıs ayıydı sanırım... Çetin ve arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştık ya?”

“Evet.”

“Hani sen bir filmle ilgili konuşuyordun?”

“Hatırlamıyorum şimdi. Sonra?”

“Sen filmi eleştirirken ilginç şeyler söylüyordun. Hiç konuşma olmayan bir sahnenin ne kadar etkili olduğundan falan bahsediyordun.”

“Evet?”

“Masada da Nurgül diye bir kadın vardı, hatırladın mı? Benim yanımda oturuyordu?”

Handan zihnini zorladı. “Haaa Güner! Çetin’in arkadaşı. Güner’in nişanlısıydı galiba.”

“Kimse işte! Kadını da tam hatırlamıyorum şimdi ama aynı filmdeki figüranların önemi hakkında ilginç bir şey anlatıyordu. Sen kadının sözünü kestini ve yine herkes seni dinlemeye başladı. Sonra herkes seni dinlerken ben kadını dinledim. Ayıp olmasın diye değil, kadının anlattıkları ilginçti. Ama işte... O gece eve döndüğümüzde ablama bunu anlatınca hemen karşı çıktı.”

“Ne dedin de karşı çıktı?”

Ayça gülümsedi. “Sana söylemediğim bir şey demedim. Handan abla ayıp etti biraz, herkesin ağzına bakmasına alışmış, Nurgül’ün sözünü kesti falan dedim, kabul etmedi. Nurgül’ün araya girmesini, söylediklerini falan hatırlamadı bile. O seninle sohbet ediyordu, diye tutturdu. Oysa kadın benimle sohbet etmiyordu. Sen onun sözünü kesince bana anlatmak zorunda kaldı.”

Handan gülümseyerek ama merakla sordu: “Demek ben herkesin ağzına bakmasına alışmışım ha?”

Ayça omzunu silkti. “Sanki daha önce demedim? Böyle...” Eliyle işaret etti. “İkili sohbetlerden bahsetmiyorum. Kalabalık bir ortamda biri çok ama çok ilginç bir şey anlatmadıkça dinlemiyorsun bile!”

Handan bu konuyla ilgili Güneş’in de olduğu bir konuşmada Ayça’nın söylediği bir şeyi hatırladı ve yüksek sesle dile getirdi. “İlgi odağı ben değilsem o ortama girmem bile?”

Ayça da konuşmayı hatırlayarak hafifçe gülümsedi ve başını salladı. “Doğru! Ama işte ablama kabul ettiremedim bunu. Ben ne zaman böyle şeyler desem, ikiniz de sen ne anlarsın havasına girerdiniz, yalan mı?”

Handan bir süre konuşmadı. Ayça’nın söylediklerini kafasında tarttı ve kendini haksızlığa uğramış gibi hissetti. “Yok be, sen de biraz acımasısın bu konuda sanki. Ben başkalarını dinlerim.”

Ayça bu sözler üzerine kahkaha attı. “Davayla ilgili falan olursa tamam. Bir de canın konuşmak istemiyorsa.”

“Abarttın sen de. O kadar da değil!”

Ayça gülümsedi. “Öyle mi? İki haftadır İzmir’de n’apıyorsun?”

Handan bu soruyla afalladı. Zihni devreye girdi: Ortak ilgimin olduğu insanlarla tanıştım. Tamam çok konuştum ama onlar da konuştu! Sohbetleri aklından geçirince aslında diğerlerinin daha ziyade kendisini dinlediğini kabul etti ve yüksek sesle savunmaya geçti. “Ama insanlarla ilişkim böyle benim. Yani onlar dinliyor ki konuşuyorum değil mi?”

“Çok konuşmak mı sorun, emin değilim. Yani sen sürekli ilgi odağı olmaya alışmışsın. Özellikle erkeklerin. Olamadığın yerde canın sıkılıyor.”

Handan hemen itiraz etti. “Hayır, bu doğru değil!”

“O zaman söyle bakalım, Kağan’ın çıkma teklifine hayır dedikten sonra neden hemen beni aradın ve Foça’ya döndük?”

Handan omzunu silkti. “Çıkmak istemediğim için.”

“Ama adam ilk günden belli etti sana ilgisini. Sürekli iltifatlar falan. Herkes anladı! Yani demek istiyorum ki çıkalım deyince mi anladın adamın ilgisini?”

“Hayır ama... Resmen bir şey demedikçe... Arkadaş olarak iyiydi yani grup. Böyle şeyler olunca tadı kaçar. İlgi odağı olmakla ne ilgisi var?”

“Şöyle bir ilgisi var: Kağan senden hayır cevabı aldı. Bu durumda artık seni merkeze oturtmayacak. Bu da senin canını sıkmış olamaz mı? Çünkü artık reddedildi, peşinde dolaşıp sana iltifatlar yağdırmaz.”

Handan hemen araya girdi. “Yok canım!”

“O zaman niye hemen döndün? Daha iki gün önce bana onlarla - ben İstanbul’a dönünce - Gökçeada’ya kampa gideceğini söyledin. Tomris’in motora binecektin? N’oldu da vazgeçtin?”

Handan bu soruya net bir cevap vermek istedi ama şöyle bir düşündükten sonra yalnızca tek kelime edebildi. “Bilmiyorum.”

Ayça gülümsedi. “Belki Yannis’e de ondan kızdın? Sonuçta üzerine titrerken ilgisini kesiverdi. O kadar alışkın değilsin ki bu duruma, neden diye sormuyorsun bile!”

Handan hayretle sordu: “Yaaa?”

*

Rafet telefonu kapadıktan sonra şaşkın bir ifadeyle Yannis’e baktı. “Uğur Bey’di. Karısı Aysel Hanım arkadaşı Nurcan Hanım’la birlikte benimle bir şey konuşmaya gelecekti. Hayırdır inşallah!”

“Ne dedin?”

“Buyursunlar dedim, ne diyeceğim?”

“Ne zaman gelecekler?”

“Yarın. Bugünkü yemeği atlatalım da rahat rahat konuşuruz.”

Yannis başını öne doğru eğip, “İyi fikir,” dedikten sonra gazeteye göz gezdirmeye başladı.

Rafet ona baktı. İh... Onun yüzünden, konuşmalarından, tavırlarından bir şey anlamak mümkün değildi. Atlas’ın okula başlamasının yanı sıra, son günlerde otelde o kadar meşguldü ki adamın Handan’la görüşmediğini ancak bir hafta sonra fark edebilmişti. O günden beri birkaç kez adamla bu konuyu konuşmaya çalışmış ama ya araya bir iş girmiş ya da adam kısa cevaplar vererek durumu geçiştirmişti. Bir kere de Handan’ı arayıp konuşmuştu. İzmir’de olduğunu öğrenmiş ama bu konuyla ilgili soru sormaya çekinmişti.

Şu an ortam çok müsaitti ve konuşabilirlerdi. Ama bu sefer de ne diyeceğini bilmiyordu. Şöyle bir düşündü. Emel Hanım’ın etkisiyle ikisinin beraber olmasından tedirginlik duyduğu zamanı hatırladı. Şimdi de beraber olmadıkları için tedirginlik duyduğunu düşününce kendi kendine güldü. Doğal konuşmaya çalıştı. “Ayça’nın vedalaşmaya gelmesine çok sevindim. Çok kibar bir kız.”

Yannis gazeteye bakmaya devam ederken, “Evet, sevdi seni,” dedi.

Kadın konunun bu şekilde kapanmasına izin vermeyecekti. “Sana da veda etmek istemiş. Düşünceli kız. Handan da gidiyormuş İstanbul’a, haberin var mıydı?”

Yannis gazeteyi katlarken ona gülümseyerek cevap verdi. “Yoktu.”

“Aaa! Niye? Benim de dikkatimi çekiyor son günlerde, aranızda kara kedi mi girdi sizin?”

“Yooo.”

Bu kısa cevaplardan sıkılan Rafet öfkelenmişti. “Yok, yooo, evet dışında bir şeyler söylemek ister misin? Aaa, içim şişti ayol. N’oluyor aranızda? Neden görüşmüyorsunuz?”

Yannis onun telaşlı kızgınlığına güldü. “Sen neyi merak ettin?”

“Kavga mı ettiniz? Arıyorsun da telefonlarına cevap mı vermiyor?”

“Yooo.”

“Peki sen arıyor musun?”

“Pek değil.”

“Niye?”

Yannis derin bir nefes alıp ellerini ensesinde kenetledi. “Bazen öyle gerekir.”

“Ne demek şimdi bu? Hani sen ona âşıktın?”

“Hâlâ âşiğim. Konu bu değil.”

“Bir şey oldu ki aramıyorsun kıızı. Anlat bana!”

“Söyle açıklayayım: Handan’ın akli karışık. Kafası çok dolu. Biraz kendisini dinlemesi gerek. Bunu gördüm ve aramıyorum.”

Rafet bu tür konuşmalardan bazen çok yoruluyordu. Bir olay böyle anlatılmazdı ki canım! O bana bunu dedi, ben de ona şunu dedim, diye anlatılırdı. Bu ne anlama geliyordu ki? Handan’ın akli karışık? Salata mı, dondurma mı bu? Yeni moda aşkları anlamak gerçekten de zordu. İnsan âşıkça âşık olduğuyla evlenip yaşar giderdi eskiden. Şimdi çıkmıştı bunlar: İnsanın aklının karışması... Kendini dinlemesi falan! Eskiden köylerde hayat çetindi. Evlerde su yoktu. Su taşı, yemek yap! Bulaşık elde, çamaşır elde! Tarlaya git, çocuk bak! Yine yemek hazırla... Akşama herkesin pestili çıkardı. Yatmamızla uyumamızın arası bir dakikayı bulmazdı! Şimdi bu kadar iş yok tabii. İş olmayınca da mecburen insanın akli karışıyor demek ki! Öte yandan Yannis’i tanıyordu, ondan daha fazla bir şey öğrenemeyecekti. En iyisi anlamış gibi yapmaktı. “Hııı...” dedi.

*

Uğur duvardaki saate baktı. İki olmuştu. Gün içinde yapması gereken başka bir şey olup olmadığını düşündü. İçecek işi tamamı. Melih ocaktaydı, Mete de servise bakıyordu. Rafet’le de konuşmuştu. Birkaç saat sonra döneceğini söyleyerek kahveden çıktı ve arabasına bindi.

Hava rüzgârlı olduğu için dışarıda bir yerde oturup bir şeyler içme fikrinden vazgeçti. Yenifoça’ya doğru deniz kenarında تنها bir yerde arabayı durdurdu. Torpido gözünden defteri çıkardı, direksiyonun üzerine koyup yine ortarlardan rastgele bir sayfa açtı. Derin bir nefes alıp bir süre denizi seyretti. Misafirleri Trabzon’a yolladığından beri her fırsatta kahveden çıkıp uygun bir yer buluyor, defterden rastgele bir-iki sayfa okuyordu. Nedense baştan başlamamış ve ilk sayfalara hiç bakmamıştı. Okuduğu sayfalarda Meriç çocuklarından, kocasından, arkadaşlarından, işinden bahsetmişti. Okudukları sıkıcı, iç karartıcı veya acıklı şeyler değildi. Tam aksine birkaçı çok komik hikâyelerdi ve gülümsemekten kendini alamamıştı. Ancak çok fazla okuyamıyordu çünkü okumaya başladıktan kısa bir süre sonra artık Meriç’in olmadığı düşüncesiyle yavaş yavaş, sonsuz ve kara bir kuyunun içine çekildiğini hissediyordu. İçinde oluşan yokluk hissi, bildiği hiçbir duyguya benzemiyordu. Ne olduğunu açıklayamıyor ama bu hisle yorgun düşüyordu. Kendisiyle ilgili bir şey okumamış olmak onu hem mutlu ediyor hem üzüyordu.

Denize dalan gözlerini sayfaya çevirip okumaya başladı:

Lâl, merhabaaa...

Çok komik bir oğlan doğurduğumu sana daha evvel söylemiş miydim? :)

Bugün olanları anlatmak istiyorum:

Hava çok güzeldi. Elâ babasıyla tenise gitmek istedi, ben de Ant'ı alıp çarşıda biraz dolaşayım dedim. Alacaklarım vardı, markete uğradım. O minik elleriyle makarna ve pirinç paketlerini nasıl da büyük bir gayretle alışveriş arabasına koymaya çalıştığını görmeliydin!

Bu aralar büyüme taktı biliyorsun, yardım istemedi. "Döyt yaşındayım ben," dedi durdu.

Neyse... Marketten çıktığımızda balon satan bir adam gördük... Hangi renk ararsan var. Bu, durdu balonları seyrediyor. Ben de durdum tabii. "İster misin?" diye sordum. "Cık!" dedi. Hayret! O sırada ben biraz ilerledim, elimle buna işaret ederek, "Hadi Ant," deyince yanıma geldi. Yanımızdan geçen bir baba ve oğlunu göstererek sordu: "Bak! Şu çocuk ne dedi, duydun mu?"

Baktım. İki buçuk, üç yaşında bir çocuktü. "Ne dedi?" diye sordum merakla.

"Tutuncu balon al,' dedi babasına!" Gülümsedi. "O daha çok bebek! Daha tuynuncu bile diyemiyoooo! Tutuncu dedi."

Beni aldı mı bir gülme... Yol boyu güldüm.

Tabii Ant, çok komik bulduğum, çok güldüğüm bir konuşmayı bana aktardığı için ayrıca gururlandı :)

Uğur gülümsedi ve başlara doğru başka bir sayfa açtı:

Biricik Lâl'im...

Sen... Doğmadığın için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?

İnsan, en zor canını taşıyor bazen... Bilemezsin! Hiç bilmeyeceksin... Ne güzel!

Şu hayat dediğimizi çok kolay değil her zaman...

Dün gece de kolay değildi...

Teoman Bey'lerde yemekteydik. Başbekim olmasını kutluyorduk besapta. Deniz kıyısında evleri.

Bahçedeydik. Öyle güzel şarkılar dinliyorduk ki... Sonra birden müziği duydum... Ardından kendimi çok kötü hissettim...

Suavi'nin sesini duyduğumda alevler canımı çoktan sarmıştı.

Bu nasıl bir ömür yangınıdır Lâl?

Benden önce kimdeydi bu acı?

Kimi kimsesi yok mu bunun? Yuvalandı içime, bir türlü gitmiyor...

Hasret Türküsü ha?

Duyduğum an gözlerimdeki nebrin kapısını açan kaç şarkı var ki? Hem müziği hem sözleriyle insanı yıllara ufalayıp atan kaç şarkı var?

Hasret! Öyle sabırla bekler ki ortaya çıkacağı an... Türküsü de öyleymiş demek ki... Neye uğradığını şaşırırsın! Kimi zaman karşıdaki insana gülmüseyerek atlatırsın içindeki depremleri... Ama bazen... Tamamen çaresizsindir...

İzin isteyerek kalktım masadan. Çeşme'de bir evin tuvaletine sığınıp yıllar evvel Foça'dan aldığım hasreti ağlaya ağlaya bitirmek istedim...

Bitiremedim Lâl!

Olsa olsa, bir sonraki yangına kadar gariplendim...

Uğur defteri kapadı. Beş dakika kadar okuduklarını düşündü. Telefonunu çıkardı, Handan'ı mı Mecnun'u mu arayacağına karar veremedi önce. Sonra da rehberden 'Mecnun' ismine gelip arama tuşuna bastı. Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Buyur Uğur abi!"

Adamın neşeli sesi Uğur'un gülmüsmemesine neden oldu. "Bu neşe ne böyle? Çalışmıyorsun herhalde?"

"Çalışmam mı? Çalıştığımın neşeliyim," diyen Mecnun bir kahkaha attı. "İşliyorum ışıldıyorum abicim. Şu an toz terime karıştı, sol kaşımın üzerinden sağ yaptı, gözümün içine doğru geliyor. Çok güzel! Herkese tavsiye ederim."

Uğur güldü. "Ben senden bir şey rica edecektim. Bir şarkı..."

"Ne şarkısı?"

“Akşam meyhanede buluşalım mı? Hem şarkıyı kaydedip getirirsin bana, hem de biraz sohbet ederiz?”

“Olur tabii ama ben Menemen’deyim yine! Dokuz gibi buluşsak geç mi olur?”

Uğur başını salladı. “Yok, gayet iyi! Ben de bir eve uğrarım.”

“Tamam. Hangi şarkıyı kaydedeceğim, söyle bakalım.”

“*Suavi* diye biri söylüyormuş, şarkının adı da *Hasret Türküsi*.”

Mecnun derin bir iç çekti. “Yapma be Uğur abi...”

*

Nurcan, Aysel’in anlattıklarını merakla dinliyordu. Arkadaşı sözlerini bitirdiğinde, çay bardağını elinde unuttuğunu fark ederek bardağın dibinde kalan soğuk çayı bir yudumda içti. İçindeki hissini kıskançlık olmadığını biliyordu. Gülümseyerek konuştu. “Sana çok gıpta ediyorum biliyor musun? Hele son günlerde! Uğur gibi bir kocan olduğu için gerçekten çok şanslısın.” Yanlış anlaşılmaktan korkarak aceleyle ekledi: “Zengin diye demiyorum bak! Ama sana hep çok iyi davranıyor Aysel. Hep öyle davrandı. Kabul et!”

Aysel başını salladı. “Biliyorum, biliyorum ne demek istediğini. Doğru! Hep iyi davrandı. Bir kere bile bağırıldığını bilmem ama işte... Bu olanlar...”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Nurcan lafa girdi. “Olanlara bir de şöyle bak: Bunlar olduktan sonra konuşmaya, sohbet etmeye başladınız farkındaysan? Sen hep konuşmamasından yakınıp dururdun, birlikte bir yerlere gitmemekten... Bak tenise bile gittiniz! N’oldu o iş? Hani devam edecektiniz?”

“Evet. Hatice nineler gittiğinde gel başlayalım dedi de ben vazgeçtim o işten.”

Nurcan kınayan bir ses tonuyla konuştu. “Bak şimdi! Niye?”

“Amaaan! Yıllarca beraber hiçbir şey yapmadık. Şimdi özentiler gibi... Koca koca insanlar! Boş ver!”

“İyi öyleyse.”

“Sen nasılsın?”

Nurcan etrafı gösterdi. “Gördüğün gibi. Dağınık. Tozlu. Canım bir şey yapmak istemiyor. Nasıl olayım Aysel? Benim durum belli. Rıza da belli! Böyle geldi, böyle gidecek...”

“Dur bakalım, sen çalışmaya başlayınca değişir belki biraz.”

“Ne değişecek?”

Aysel arkadaşına biraz moral vermek istiyordu. “Ne değişecek olur mu? Her şey değişecek. İsteddiğinde gelip seni evde bulamayacak.”

Nurcan yüzünü buruşturarak cevap verdi. “Ha bak özlemime dayanamaz, çok haklısın! Sanki şimdiye kadar eve gele gele öldü de! Ama dükkâna gelir bak! Kurabiye yemek için gelir. Hatırlarsan, günlerimiz olduğunda, sıra bendeysen, erkenden geliyordu eve. Sever boğazımı!”

*

Ayça ve Handan akşamüzeri eve vardılar. Münevver kızını o kadar iyi görmüştü ki Handan’a nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. Uzun uzun sohbet ettiler, Ayça biraz halasıyla ilgilendi, kadın çok zayıflamıştı. Güzel bir akşam yemeği yediler. Yol yorgunluğunu hissedince saat on bir civarında yattılar.

Handan hemen uyuyamadı. Oysa vücudunun dinlenmeye ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Tabii yaz boyu bu kadar erken yatmadım ki, alışıktır değilim, diye düşündü. Alışkanlık! Bu kadar güçlü bir kelime olabilir mi? Ne demişti Ayça: İlgi odağı olmaya alışmışsın sen? Var mı böyle bir alışkanlığım gerçekten? Yok canım! Güneş’le birbirimizin hatalarını görmezden gelirmişiz! Cık! Biz her şeyi konuşurduk. O kadar çok konuda anlaşmazlığa düşerdik ki! Tartışırdık yani! Bu doğru değil! Ama Ayça neden böyle düşünüyor ki? Acaba gerçekten onun dediği gibi miydi?

Nurgül'ün sözünü kestiği anı hatırlamaya çalıştı. Çetin zihninde görününce içini kızgınlık kapladı. Zihnindeki çerçeveye Güneş girince gülümsedi. Bir yokluk hissiyle içi burkuldu. Olan biteni ona anlattığını hayal etti. Düşüncelerinin geldiği son noktada, “Yannis’in yaptığı dengesizlik değil mi? Saçmalıyor işte, haksız mıyım?” diye sordu. Arkadaşının her zamanki gibi hafifçe gülümseyen yüzüne bakarken onaylayan ses tonunu duydu. “Haklısın.” Zihninde oluşan bu resme keyifle gülümserken birden irkildi. Yoksa Ayça doğru mu söylüyordu? Zihninden pek çok düşünce geçerken biri ses olarak yükseldi: İnsan, sonucunu bildiği ve kendinden memnun olacağı şeyleri neden resmeder ki zihninde?

Gerçeği nasıl bilebilirim, diye düşündü bir süre. Aklına geleni uygulamak üzere yataktaki pozisyonunu değiştirerek sırtüstü uzandı. Biraz nefesine odaklandıktan sonra rahatladığını hissedince aynı sahneyi tekrar zihninden geçirdi. “Yannis’in yaptığı dengesizlik değil mi? Saçmalıyor işte, haksız mıyım?” diye sorduktan sonra Güneş’in yüzüne baktı. Arkadaşı kaşlarını kaldırarak başını salladı. Gülümsemedi. “Elbette haksızsın.”

Handan bu görüntüyle birlikte içinde kızgınlıktan öte bir şeyin kabardığını hissetti. Önce bunun hayal kırıklığı olduğuna ikna etmeye çalıştı kendini. Sonra da bu hissin öfke olduğunu kabullendi. Hemen ardından gelen soruyla şaşırıp kaldı.

“Neden öfkelendin?”

Ego ile gerçek arasında duran, kolayca görülemeyen ve başkaları tarafından da kolay kolay gösterilemeyecek olan o belirsiz çizgiyi, hayatında ilk defa bu kadar güçlü hissedip kendi kendine tekrarladı: İnsan, gerçeğe ego arasında kaldığında, zihin her zaman egodan yana işliyor. İnsana kendini iyi hissettirecek, egoyu tatmin edecek yolu mutlaka buluyor! Alternatifsiz resimleri, kolaylıkla çizerek! Ne kadar aptalca! İnsan ne kadar tuhaf bir canlı! Egoya düşmeye can atarken gerçeğe gitmek için neden bu kadar ayak sürürüz ki? Sonra da durmadan incinen varlığımıza acırız! Oyuna bak sen! Meğer kurban, katilin ta kendisiymiş!